

Славчо.

Ахъ, сестро, тази скърбъ е по голѣма отъ колкото може нѣкой да си я въобрази. Защото, най сетнѣ, може ли да има нѣщо по жестоко отъ това крайно екшперничество къмъ насъ, отъ тази извънредна суша, посреда която линѣе и ся топи младостта ни ? Имай колкото щещъ богатство: на какво служи то, когато доде въ едно время, гдѣто не ще да сме вече въ цвѣтущійтъ възраст за да ся наслаждаваме съ него, и когато, днесъ за днесъ, за да живѣя колко годѣ прилично, азъ потънвамъ постоянно въ дългове; когато, и ты и азъ, сме принудены, за да ся облечемъ като господь-далъ, да прибѣгваме ежедневно до помощта на лихонимцытъ ? Най послѣ, сестро, — и за това додохъ да си поприкажемъ — азъ искахъ да ми помогнешъ за да пораспытамы нѣкакъ баща си и да видимъ като какво мнѣние може да има той върху чувствата, които мя обладаватъ по настоящему ; ако го намѣря противенъ, азъ съмъ отъ сега рѣшенъ да ся оженя съ тази млада дѣвойка и да ида да ся заселя съ нея на друго нѣкое мѣсто, което бы ми посочилъ Божійтъ прѣстъ като стодно за поминъкътъ ми. За тази цѣль азъ вече съмъ ся наелъ — турихъ даже за това и единъ посредникъ